

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

Tractatus XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

TRACTATVS XIII.

50. **S**Tatui verò si acquiescam ; quam illud est ridiculum , quòd ^{Item si sta-} malis, & aduersitatibus, quæ nullum non statum circumstant ^{tus tibi} & agitant, nolim vrgeri ? Nolo itaque homo esse, qui aduersa ^{tuis placet,} nolim perpeti. Certè qui nec vento, nec vndis moueri vult, ^{placant} nauigare is non vult ; & verò ei displicet nauigandi conditio. ^{est ea qua-} Quid maleuolas linguas, quid diſteria, quid calumnias, quid ^{illi necessa-} inuidias, quid iniurias exhorresco ? Venti sunt, quibus nauiga- ^{rio annexa-} tio nostra promouetur. Sed bonum nauis meæ directorem ha- ^{sum mole-} beo, & cum quidem, cui parent venti, & mare ; imò qui tempe- ^{stia.} states illas immittit, ac idcirco securus sum. Moueor & non commoueor ; turbor, sed minimè perturbor. Illud enim vidi, non malis nos turbari tantoperè, quam opinione mali ; aduersa nos putamus ea, per quæ cursus noster felicissimè promouetur. Hoc quidem & in Israëlítico populo conspexi, & in me præcipuè ; auersatus sum olim ea, quæ maximè mihi, vt iam video, profuere. Itaque Deo me committo, *non patietur ille nos tentari*

^{1. Cor. 10.} *supra id quod passumus, sed faciet etiam cum tentatione prouentum;* neque tempus, neque modum, neque materiam patiendi mihi præscripsero : Dei aduersa immittentis manum aspiciam ; illam exosculabor supplex, & verò etiam adorabo ; illudque dicam

^{Iob 19.} *Manus Domini tetigit me, & in manibus tuis sortes meæ,* à quibus ^{Psal. 30.} pati, summa est felicitas.

TRACTATVS XIV.

51. **Q**uòd si ergò mihi persuasero, statum meum, conditionem me ^{Rursus} optimam esse inter omnes, quæ mihi poterant contingere ; ^{opera sta-} tum denique etiam istud statuam, ea me debere exhibere opera, ^{tui tuo pro-} quæ à statu meo expectantur ; deinde ea amplectendâ esse, quæ ^{pria ne di-} conditionem hanc necessariò consequuntur. Quis enim faber ^{splicent.} conditione suâ dicat contentum sese viuere, ferrum quem tædeat domare, & incudi incubare malleis ? Religiosi actiones quid me sollicitum tenent, si in matrimonij statu à Deo collocatus sim ? Quid iuuenum opera senex moror, quid viri sæmina, quid valentis æger ? Certè ea non petit Deus. Cur ergò importunus

Fff 3

ea

ea nolenti obtrudo, mihi que quasi de re bene actâ blandior? Sanè quæ agenda sunt, agam; neque alia, nisi mea opera exigere potest Deus; neque picturam sibi delineari postulet parens à filio, quem textrina addiscendæ puerum admouit; neque aliena exiget Deus, qui *unicuique reddet secundum opera sua*, non verò Matt. 16. secundum aliena.

Neque de labore cõquerere.

Operibus verò meis si contentus sim; sanè de molestiâ, & labore ijs annexo non est quod ingemiscam. Neque de malleorum pondere, nec de carbonum fuligine, est quod fabri questionem moueat; hoc enim est fabrum agere, aliter ferrum non cuditur; nec sine labore sum id quod sum, nec ago id quod agendum est. 51.

Neque de dolore qui laborem cõsequitur.

Laborem autem uti necessariò sequitur dolor, sanè & cum res occurrerit, dolendum est mihi, & rursus gaudendum est quòd rectè doleam. Fletus & suspiria conditionem nostram necessariò consequuntur, fateor; verùm illud etiam didici, gaudere quòd possim; eò quòd fleam & quòd doleam, illud enim gaudium in eo situm esse perspexi, ut corpore in lachrymas resolutò, animus sibi constet. Constat verò, si iudicet rectè hæc euenire, quæ tantorum sibi gemituum sunt causa; tum verò velit ea contingere, & approbet quin imò sanctissimam Dei voluntatem, nolitque non dolere. Hoc est gaudere quòd doleas; hoc denique est inter corporis agitationes & procellas, stare immotum, id est quiescere. 52.

Sed cū dolendum est, gaude quòd doleas.

TRACTATUS XV.

Tandem & morti acquiesce.

Ultimum tandem restabat, quod conditionem nostram consequitur, quodque me turbabat maximè, rem extra Prouidentiam Dei considerantem; est autem illa, tantis hominum calumnijs impetita, amara ut vocant Mors. Verùm nihil ego difficultatis in eâ comperi, quæ non afficta sit. Terribilem eam dicunt homines, *primò* quòd vitam omnemque vitæ dulcedinem eripiat. *Secundò* quòd inexpectata adsit. *Tertiò* quòd per morbos inferatur sæpè molestissimos. *Quartò* quòd ab eâ felix aut infausta pendeat æternitas. Audiui hæc quidem sæpè, imò & credidi. 53.

Quia natura, quæ contentus es, debita.

Sed cum rem bene expendo, mortalem cum sciam esse conditionem 54.